

Arrest

nr. 86 098 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 8 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, die op 13 oktober 2011 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Hij voegt bij zijn aanvraag een arbeidscontract voor dd. 21.10.2009 om te werk gesteld te worden bij firma (...) (met ondernemingsnummer: (...)). Echter, het Belgisch Staatsblad (dd. 28.01.2010) vermeldt dat deze firma op 19.01.2010 failliet werd verklaard. Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkene onmogelijk zal kunnen tewerkgesteld worden bij deze firma. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op te hoogte te brengen van eventuele wijzigingen in zijn dossier. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie, daar betrokkene geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Ook de verwijzing naar de toestand in Turkije vormt geen grond voor regularisatie, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere dossiers. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, werkwilg is, een woning huurt, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker definieert het voorwerp van de vordering als volgt:

“Verzoeker heeft de eer een beroep tot nietigverklaring en schorsing in te dienen overeenkomstig artikel 39/2, §2 en artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet tegen de beslissing tot het ongegrond verklaren van een verzoek tot verblijfsmachtiging ingediend op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 8 september 2011 en ter kennis gegeven op 13 oktober 2011.”

De Raad stelt evenwel vast dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verzoeker voegt geen bevel om het grondgebied te verlaten bij zijn inleidend verzoekschrift en ook uit het administratief dossier blijkt niet dat er op deze datum een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van verzoeker.

Het voorwerp van huidig beroep is dan ook beperkt tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en die op 13 oktober 2011 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het gelijkheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker, en werd gemotiveerd als volgt:

(...)

Verzoeker had op 21 oktober 2009 met de firma (...) een arbeidsovereenkomst voor het tewerkstellen van een buitenlandse onderdaan ondertekend (stuk 2 als bijlage). Ter staving van zijn duurzame lokale verankering in België en zijn daarmee gepaard gaande werkwillegheid, legde verzoeker dit arbeidscontract voor op het moment van zijn aanvraag om machtiging verblijf, zijnde 1 december 2009. Deze arbeidsovereenkomst voldeed volledig aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009. Bovendien had verzoeker tevens een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007. De aanvraag werd ook ingediend binnen de drie maanden te rekenen vanaf 15 september 2009. Aldus voldeed verzoeker aan alle vereisten om in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Nochtans werd de aanvraag tot machtiging verblijf van verzoeker ongegrond verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Bestreden beslissing verwijt verzoeker dat de firma (...), zijnde de firma waarmee verzoeker een arbeidsovereenkomst sloot op 21 oktober 2009, failliet werd verklaard op 19 januari 2010.

Op het moment dat verzoeker de aanvraag deed, was er helemaal geen sprake van een faillissement van de firma (...). Het faillissement van laatstgenoemde firma werd ongeveer anderhalve maand later uitgesproken, zijnde op 19 januari 2010. Verzoeker was niet op de hoogte van het faillissement van deze onderneming.

Het kan verzoeker niet kwalijk worden genomen dat de firma die hem op 21 oktober 2009 een arbeidscontract aanbood, failliet is gegaan op een tijdstip na de aanvraag tot machtiging verblijf van verzoeker. Het betreft hier een omstandigheid die zich heeft voorgedaan buiten de wil van verzoeker om en die hij onmogelijk kon voorzien.

Verzoeker heeft dus volledig te goeder trouw gehandeld en beschikte op het moment van zijn aanvraag over een arbeidsovereenkomst die aan alle wettelijke voorwaarden voldeed van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Het is bovendien niet aan verwerende partij om te onderzoeken of de firma waarmee verzoeker een arbeidscontract had afgesloten al dan niet failliet werd verklaard op een datum na de aanvraag van verzoeker. Dit valt buiten haar bevoegdheid.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing "dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op de hoogte te brengen van eventuele wijzigingen in het dossier". Een dergelijke verplichting, zoals geformuleerd door verwerende partij, vindt echter geen steun in de bewoordingen van de instructie van 19 juli 2009. In criterium 2.8B is aangaande de arbeidsovereenkomst enkel bepaald dat verzoeker bij zijn aanvraag een kopie van een arbeidsovereenkomst bij een bepaalde werkgever dient voor te leggen, hetzij van een bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Aan al deze voorwaarden voldeed verzoeker. De instructie voorziet in fine dat vreemdelingen die reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend hadden (vóór de inwerkingtreding van de instructie) die nog hangende was bij de dienst Vreemdelingenzaken, geen nieuwe aanvraag hoefden in te dienen, doch de mogelijkheid hadden om hun aanvraag aan te vullen. Het betreft hier een mogelijkheid voor personen die reeds eerder een aanvraag ingediend hadden. Verzoeker valt niet onder de toepassing van deze bepaling. Ook laatstgenoemde bepaling kan dan ook in geen geval de verplichting opleggen aan verzoeker om nieuwe elementen met betrekking tot zijn dossier mee te delen. Verzoeker was niet op de hoogte van het faillissement van de firma (...) en was wettelijk niet verplicht om hier kennis van te nemen noch om dit mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit kan overigens van verzoeker redelijkerwijze, in het bijzonder gelet op de lange duur van de procedure, niet worden verwacht en bovendien werd er hem op geen enkel moment naar gevraagd.

Deze motivering schendt volgens verzoeker tevens het gelijkheidsbeginsel. Dit beginsel is een toepassing van het meer algemeen principe dat in artikel 10 G.G.W. tot uitdrukking is gebracht en luidens hetwelk alle Belgen gelijk zijn voor de wet. Het betekent dat, wanneer hij zich in de voorwaarden bevindt die zijn bepaald bij de wetten of reglementen die de openbare dienst organiseren, de rechtsonderhorige op de werking van de dienst aanspraak mag maken en dat alle burgers gelijk moeten behandeld worden¹. Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen principe dat iedere burger (wettelijk) gelijke rechten en een gelijke behandeling in gelijke gevallen toekent. Dit mensenrecht is niet alleen in de Grondwet vastgelegd maar ook in veel internationale verdragen.

Om aan het gelijkheidsbeginsel te voldoen, moet verwerende partij zich op het moment van de behandeling van het dossier en het nemen van de beslissing 'terugplaatsen' naar het moment van de indiening van de aanvraag. Op het moment van de indiening van de aanvraag bevindt iedereen zich namelijk in dezelfde situatie: iedereen legt bij zijn aanvraag een volledig ingevuld arbeidscontract voor

bij een firma die op dat moment volledig in orde is. Verzoeker bevond zich bij het indienen van zijn aanvraag in dezelfde situatie als andere personen wiens werkgever niet failliet ging op latere datum. Had zijn aanvraag zeer snel beoordeeld geweest, dan had verzoeker een positieve beslissing gekregen. Dit is tegenstrijdig met het gelijkheidsbeginsel." verzoeker bevond zich op het moment van de indiening van zijn aanvraag in dezelfde voorwaarden (van de vernietigde instructies) als andere personen die een regularisatie wensten te verkrijgen op basis van criterium 2.B. van de vernietigde instructie en had dus gelijk moeten behandeld worden.

Bovendien wijst verzoeker op het feit dat verwerende partij hem de kans had moeten geven om een andere werkgever te vinden. Een positieve beslissing van verwerende partij houdt namelijk in dat verzoeker binnen de drie maanden een arbeidskaart moet kunnen voorleggen om een tijdelijk verblijf te kunnen genieten. Het gaat dus om een soort ontvankelijkheidsbeslissing, want indien er geen arbeidskaart kan worden voorgelegd dan wordt geen tijdelijk verblijf verleend. Nergens in de instructie van 19 juli 2009 noch in de 'Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt echter vermeld dat de aanvraag van de arbeidskaart van dezelfde werkgever (als die bij de aanvraag) moet uitgaan. Indien een persoon een positieve beslissing krijgt en zijn werkgever hem -na het verloop van een lange procedure- niet meer kan aannemen dan krijgt die persoon de mogelijkheid om een nieuwe werkgever te vinden, die voor hem een arbeidskaart kan aanvragen. Het vinden van een nieuwe werkgever en het verkrijgen van de arbeidskaart moet natuurlijk gebeuren binnen de drie maanden na de positieve beslissing.

In casu werd verzoeker niet geïnformeerd over enige kans om een nieuwe werkgever te zoeken. Verwerende partij had moeten oordelen dat de voorwaarden waren vervuld en had een positieve 'ontvankelijkheidsbeslissing' moeten nemen. Verzoeker had in dat geval de mogelijkheid gekregen om bij een andere werkgever in dienst te gaan.

Van zodra verzoeker op de hoogte was van de negatieve beslissing inzake zijn verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en het faillissement van de firma (...), heeft hij dan ook dadelijk zelf het initiatief genomen om weerom een situatie te creëren waarin hij verzekerd is van toekomstig werk. Verzoeker is hierin geslaagd en kan thans een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer van de firma (...) N.V. (dd. 03/11/2011) voorleggen. Deze aanvraag heeft betrekking op arbeid van onbepaalde duur als industrieel reiniger (zie stuk 3 als bijlage). Dit gegeven neemt ten eerste niet weg dat de arbeidsovereenkomst die verzoeker met (...) sloot aan alle voorwaarden voldeed om tot regularisatie over te gaan. Ten tweede toont dit duidelijk aan dat verzoeker in de toekomst tewerk gesteld kan worden.

Verder werden er stukken voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken die aantoonen dat verzoeker "zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd". Het werd door verwerende partij dan ook nooit betwist dat verzoeker sinds 2006 in België is, werkwilgig is, een woning huurt en een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd.

Uit dit alles blijkt dat het dossier van verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie zoals die voortvloeien uit criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 29 juli 2009, en dit reeds vanaf het moment dat hij de aanvraag tot machtiging verblijf indiende, zijnde op 1 december 2009. Louter op basis van het feit dat de firma die verzoeker tewerk stelde failliet verklaard werd na de datum van de aanvraag, kan verwerende partij niet tot het besluit komen dat verzoeker zich niet op criterium 2.8. B van de vernietigde instructie kan beroepen.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende om te besluiten dat verzoeker niet zou voldoen aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Bovendien is deze motivering inhoudelijk niet correct. Verwerende partij schendt door bestreden beslissing dan ook haar motiveringsplicht.

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat een administratieve overheid, bij het nemen van zijn beslissing, een evenwichtige toets uitvoert, rekening houdend enerzijds met het respect voor de wetten en reglementering die de casus beheersen en anderzijds met de belangen van de betrokken burger.

Dit betekent dat aan die belangen de juiste relevantie moet toegekend worden, op een redelijke en correcte manier. Dit betekent ook dat, bij de toepassing in een concreet geval, geen voorwaarden mogen toegevoegd worden die niet in de wet staan vermeld. Verwerende partij heeft zich in casu dan ook niet in overeenstemming met het redelijkheidsbeginsel gedragen.

Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. In een tweede middel voert verzoeker nogmaals de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, samen het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoeker.

Door het verblijf aan verzoeker te weigeren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, worden zijn kansen op een toekomst in België afgenomen, waar hij de laatste 5 jaar onafgebroken verbleven heeft.

Zo leidt de beslissing van tegenpartij tot de ontwrichting van het leven van verzoeker. De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk.”

3.3. Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden deze samen behandeld.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geregulariseerd wenst te worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat verzoeker niet aantoonbaar te voldoen aan de criteria 2.8.A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu hij niet aantoonbaar een periode van wettig verblijf te hebben gekend of een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf heeft ondernomen. Verweerder motiveert dat verzoeker evenmin aantoonbaar te voldoen aan het criterium 2.8.B, nu de firma van het voorgelegde arbeidscontract failliet werd verklaard en verzoeker geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld. Aangaande verzoekers vrees voor zijn fysieke vrijheid en integriteit, een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke ontorende behandeling of bestraffing en de toestand in Turkije motiveert verweerder dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en geen begin van bewijs aanbrengt. Aangaande de wet van 22 december 1999 motiveert verweerder dat het om een eenmalige operatie ging, waarvan de criteria niet van toepassing zijn op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens motiveert verweerder dat verzoeker niet aantoonbaar dat de situaties van de gelijkaardige dossiers waar hij naar verwijst vergelijkbaar zijn met zijn eigen situatie en dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, zodat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Tenslotte motiveert verweerder aangaande verzoekers verblijf en integratie dat deze niets afdoet aan de voorwaarde van de criteria van de instructie.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

In zoverre verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het opgeworpen middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden, samen met de aangevoerde schending van het gelijkheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2. Verzoeker meent dat de opgegeven motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Vooreerst betoogt hij dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals vooropgesteld in criterium

2.8.B van de instructies van 19 juli 2009, nu hij een arbeidsovereenkomst neerlegde die op het ogenblik van de aanvraag wel degelijk geldig was en hij ook aan de overige voorwaarden van punt 2.8.B voldeed. Verzoeker meent dat hij niet op de hoogte was van het faillissement en dit ook niet diende zijn. Hij wijst erop dat hij volledig ter goeder trouw handelde en gelet op de lange procedure niet kan worden verwacht dat hij zijn aanvraag actualiseert. Hij meent dat verweerder door dit te eisen voorwaarden toevoegt aan de instructie. Hij meent ook dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat personen wiens dossier sneller behandeld werd, zich op het ogenblik van de bestreden beslissing nog in de voorwaarden van de instructies bevonden en hij aldus de kans had moeten krijgen om een andere werkgever te vinden nu hij op het ogenblik van de aanvraag eveneens een geldig arbeidscontract neerlegde. Hij voegt bij zijn inleidend verzoekschrift een nieuw arbeidscontract bij een andere werkgever neer. In zijn tweede middel wijst verzoeker nogmaals op zijn ononderbroken verblijf van 5 jaar, waarbij hij betoogt dat verweerder onvoldoende rekening hield met het feit dat een beslissing tot weigering van verblijf, zijn kansen op een toekomst in België wegneemt.

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat hij wél voldoet aan de voorwaarden vervat het criterium 2.8B zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu hij bij zijn aanvraag wel degelijk een geldig arbeidscontract voorlegde en verweerder een voorwaarde toevoegt aan de instructie door te motiveren dat het aan verzoeker zelf is om zijn dossier op te volgen, terwijl hij op vraag van verweerder een nieuwe werkgever had kunnen zoeken, zodat hij in essentie een strikte toepassing vraagt van deze vernietigde instructie. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS